

ѣй стоеше, читателю, работата паоколо, когато ний съ тебе оставихме нашитѣ хшплаци въ Чипоровския мѣнастиръ св. Иванъ. Хайде сега пакъ да тръгнемъ съ тѣхъ.

На 11 Юлий заранѣта въ тъмно пристигна при мѣнастиря четата на Филипъ-войвода и заедно съ нашата потѣглиха назадъ прѣзъ селата Желѣзна и Чипоровци къмъ Влашко село.

Когато четитѣ минаха прѣзъ Желѣзна хората още спѣха, но когато заминуваха прѣзъ Чипоровци, макаръ че едвамъ се бѣше зазорило, всичкото население бѣше на кракъ. Всички мъже, жени и дѣца бѣхъ се натрупали по селскитѣ улици за да ни глѣдатъ, но този пѣтъ уви! — не съ китки въ рѣцѣ и весели засмѣни лица, а съ сълзи на очи и проклетие въ уста.

— Защо ни оставяте?

— На кого ни оставяте?

— Какво сега ще стане съ насъ?

— За толкова ли само бѣше?!

— Стойте молимъ ви се! Стойте завардете ни. Всичкома ни сега ще исколятъ турцитѣ и ще изгорятъ и корена ни!

Такива и подобни на тѣхъ думи отъ упреки и тѣги ни се исказваха отъ всѣкъдѣ. Населението бѣ узнало нашето намѣрение да отстѣпимъ къмъ сръбскитѣ войски. То се бѣ научило и за участъта на всичкитѣ села, гдѣто по-рано бѣ стѣпилъ нашъ или сръбски кракъ, и слѣдъ това отъ тамъ минали турци. Тѣ сега виждаха, че сжщата участъ ще постигне и тѣхното хубаво село. За това всички бѣхъ